

Arrest

nr. 314 558 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 augustus 2024.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 21 mei 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Zweden.

2. Uit het administratief dossier (administratief dossier, map 6, landeninformatie, antwoord Zweedse asielinstanties) blijkt dat aan verzoekende partij op 7 november 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd. Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. In dit kader wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij samen met haar bescherming ook een verblijfsvergunning ontvangen heeft die geldig is tot en met 29 november 2026 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, antwoord Zweedse asielinstanties). Door in het verzoekschrift louter te betwisten dat deze verblijfsvergunning nog geldig is zonder dit effectief aan te tonen, slaagt verzoekende partij er niet in om het tegendeel aan te tonen. Bovendien toont zij niet aan dat zij bij een terugkeer naar Zweden niet in de mogelijkheid zou zijn om haar verblijfsvergunning te verlengen, mocht deze vervallen zijn. Verzoekende partij toont verder ook niet in concreto aan dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Zweden en dat de bescherming die haar in Zweden verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. Verzoekende partij slaagt er niet in om het tegendeel te bewijzen, namelijk dat zij niet langer over deze internationale bescherming zou beschikken.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Zweden voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Zweden werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Zweden wordt vastgesteld.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Zweden of waardoor zij bij terugkeer naar Zweden een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Zij geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat het goed gaat met haar gezondheid (NPO, p. 2). Zij verklaarde tijdens haar verblijf in Zweden vaak nood gehad te hebben aan medische verzorging omdat zij aan bloedarmoede zou lijden (NPO, p. 10). Uit de documenten die zij neerlegde bij het CGVS (facturen van het ambulancetransport en het ziekenhuis in Zweden) blijkt dat zij in Zweden toegang had tot medische hulp. Bovendien legt verzoekende partij geen documenten neer van de verzorging die zij momenteel in België zou ontvangen voor haar bloedarmoede. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld.

Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Zweden, of waardoor zij bij terugkeer naar Zweden een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verklaringen van verzoekende partij omtrent de moeilijkheden bij het krijgen van medische hulp, het feit dat zij geen opvolging van haar zwangerschap kreeg, noch controles voor de ziekte waaraan zij zou lijden alsook het feit dat zij geen toegang had tot werk of een uitkering, hebben namelijk betrekking op haar verblijf in Zweden als verzoeker om internationale bescherming, vooraleer zij er internationale bescherming verkreeg. Deze feiten situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Zij verliet Zweden namelijk alvorens haar internationale bescherming toegekend werd. Zij kan aldus geen concrete, soortgelijke ervaringen doen gelden als begunstigde van internationale bescherming in Zweden en toont niet aan dat zij ingeval van terugkeer naar Zweden haar rechten als begunstigde van internationale bescherming niet zou kunnen laten gelden en in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

Ook haar verklaringen omtrent het al dan niet mogelijk zijn van gezinshereniging in Zweden, zijn gebaseerd op haar ervaringen als verzoeker om internationale bescherming. Zij stelt dat Zweden geen gezinshereniging doet en dat een advocaat in Zweden haar vertelde dat het niet mogelijk was om met haar gezin herenigd te worden (NPO, p. 10 en verzoekschrift, p. 17). Uit het AIDA rapport blijkt echter dat het voor personen die internationale bescherming genieten in Zweden mogelijk is om gezinshereniging aan te vragen (AIDA, “Country report Sweden. Update 2023”, april 2024). Ten slotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat een terugkeer naar Zweden een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en haar betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe haar gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

Waar zij in het verzoekschrift zonder meer stelt dat zij de opkomst van extreemrechts in Zweden ervaren heeft, dient opgemerkt te worden dat zij hiervan tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding gemaakt heeft en dat zij dit bovendien ook niet verder uitwerkt of onderbouwt in het verzoekschrift.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Zweden buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

5. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Zweden zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 september 2024 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP verwijst naar haar verzoekschrift. Ze stelt niet de nodige zorgen en ondersteuning gekregen te hebben in Zweden, dit zal evenzo zijn bij haar terugkeer aldaar."

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking. Op zich volhardt de verzoekende partij in haar verzoekschrift, zonder enigszins, laat staan concreet op de inhoud van de beschikking van 30 juli 2024 in te gaan.

Wat betreft haar repliek ter zitting dat zij niet de nodige zorgen en ondersteuning zou gekregen hebben in Zweden dient verwezen te worden naar de voormelde beschikking waarin als volgt wordt geoordeeld: *"De verklaringen van verzoekende partij omtrent de moeilijkheden bij het krijgen van medische hulp, het feit dat zij geen opvolging van haar zwangerschap kreeg, noch controles voor de ziekte waaraan zij zou lijden alsook*

het feit dat zij geen toegang had tot werk of een uitkering, hebben namelijk betrekking op haar verblijf in Zweden als verzoeker om internationale bescherming, vooraleer zij er internationale bescherming verkreeg. Deze feiten situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Zij verliet Zweden namelijk alvorens haar internationale bescherming toegekend werd. Zij kan aldus geen concrete, soortgelijke ervaringen doen gelden als begunstigde van internationale bescherming in Zweden en toont niet aan dat zij ingeval van terugkeer naar Zweden haar rechten als begunstigde van internationale bescherming niet zou kunnen laten gelden en in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.”

Verzoekende partij gaat ter terechtzitting geheel niet in op voorgaande bevindingen maar laat deze volledig ongemoeid. Het doel van een vraag tot horen is evenwel om concreet uiteen te zetten waarmee en waarom men het niet eens is met de inhoud van de beschikking op grond van artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet. Door ter terechtzitting louter, zonder meer, eerdere elementen en argumenten te herhalen zonder echter ook maar enigszins concreet in te gaan op hetgeen hierover werd geoordeeld in de beschikking van 30 juli 2024, laat staan concrete en valabele argumenten tegen die beoordeling in te brengen, werpt verzoekende partij geen ander licht op de grond van voormelde beschikking.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 30 juli 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Zweden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS